

Прѣзъ това врѣме стрѣлбата взимаше все повече и повече голѣми размѣри; Рускитѣ батареи на сѣверъ отъ Радишево, като промѣняха едно слѣдъ друго позициитѣ си на напрѣдъ, доближаваха лека-полека къмъ Гривица. Макаръ полскитѣ турски топове да имаха по-доленъ калибръ отъ неприятелскитѣ, турскитѣ артилеристи не се изплашиха отъ този огненъ градъ, но отговаряха енергически, като пестяха, до колкото бѣ възможно, снарядитѣ си.

Около пладнѣ, неприятелскитѣ батареи трѣгнаха напрѣдъ на открито, като търсеха удобни мѣста по-наблизо къмъ укрѣпленията. Слѣдъ малко се показаха отдалече пѣхотни войски и кавалерия, идящи откъмъ селото Бохотъ; тѣ се възкачваха по хълмоветѣ М, при точката, гдѣто минава пътя за Ловечъ. Полковника Юнузъ бей даде заповѣдъ да стрѣлятъ противъ тѣхъ съ орждията отъ укрѣпленията № 23. Нѣколко добрѣ отправени гранати, които попаднаха въ тази колона, принудиха я да се оттегли задъ върховетѣ М. Часътъ въ около три, Руситѣ въздигнаха при пункта S, между селата Учинъ Долъ и Брѣстовецъ, една батарея отъ 8 орждия, която веднага откри огънь. Укрѣплението на Юнузъ бей ѝ оговори съ такава точностъ, щото тя не можа да се удържи на мѣстото

